

จุลสารข่าวสารวิสัย
และคุณธรรม ฉบับที่ ๒
ปีงบประมาณ ๒๕๖๕

กลุ่มเสริมสร้างวิสัยและระบบคุณธรรม

สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข

**จุลสารข่าววินัยและคุณธรรม ฉบับนี้ขอนำเสนอ
เกร็ดความรู้เกี่ยวกับกฎหมาย
และกรณีตัวอย่างการกระทำผิดวินัย
ผู้สนใจสามารถเข้าเยี่ยมชมเว็บไซต์ของกลุ่มเสริม
สร้างวินัยและระบบคุณธรรม
และดาวน์โหลดข้อมูลได้ที่ <https://discipline-ops.moph.go.th/>**

กรณีตัวอย่าง การกระทำผิดวินัย

โครงการอบ (ลม)!!

นางสมจริง ข้าราชการ ตำแหน่งเจ้าหน้าที่พัสดุ
สังกัดโรงพยาบาลแห่งหนึ่งเป็นผู้รับผิดชอบ
โครงการศึกษาดูงานและจัดทำแผนพัฒนา
โรงพยาบาล ประจำปีงบประมาณ ๒๕๕๔
มีหน้าที่ต้องดำเนินงานให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์และเป้าหมายของโครงการตามที่
ขออนุมัติไว้

และได้กำหนดให้ผู้เข้าร่วมโครงการซึ่งเป็น
ข้าราชการ ลูกจ้างประจำ และลูกจ้างชั่วคราว
เดินทางไปศึกษาดูงานและจัดประชุม ทำแผน
เพื่อพัฒนาโรงพยาบาล ที่จังหวัดเพชรบุรี
โรงพยาบาลปราณบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์
และกรุงเทพมหานคร ระยะเวลา ๕ วัน มีผู้ขอ
เข้าร่วมโครงการ ๔๖ คน แต่มีผู้เข้าร่วม
โครงการเดินทางไป ๔๒ คน

และเมื่อเดินทางถึงจังหวัดประจวบคีรีขันธ์
ก็ไม่ได้มีการศึกษาดูงานตามแผนงานโครงการ
และไม่มีการสรุปผลการศึกษาดูงานจัดทำแผน
หรือโครงการพัฒนาโรงพยาบาลรวมทั้งไม่ได้จัด
กิจกรรมใดๆ ที่เกี่ยวข้องกับโครงการดังกล่าว
แต่เป็นการเดินทางไปทัศนศึกษาตามสถานที่
ต่าง ๆ ในจังหวัดเพชรบุรีประจวบคีรีขันธ์ และ
กรุงเทพมหานคร มีลักษณะเป็นการท่องเที่ยว
โดยไม่ก่อให้เกิดประโยชน์แก่ทางราชการ

แล้วจัดทำเอกสารล้างหนี้เงินยืมโดยให้ผู้ที่ไม่ได้ร่วมเดินทางไปด้วย ๔ คน ลงชื่อเพิ่มให้ครบตามจำนวนผู้เข้าร่วมโครงการที่ขออนุมัติและมีการขออนุมัติเบิกค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ของผู้เข้าร่วมโครงการได้เต็มจำนวน ๔๖ คน โดยได้ขออนุมัติเบิกค่าที่พัก ค่าอาหารเย็น ค่าอาหารกลางวัน ค่าอาหารว่างและเครื่องดื่ม ค่าจ้างเหมายานพาหนะ ๕ วัน และค่าของสมนาคุณสถานที่ศึกษาดูงาน ๑ แห่ง รวมเป็นเงินจำนวน ๓๒๐,๐๐๐ บาท ส่วนนางสมรู้ รักษาการในตำแหน่งหัวหน้าฝ่ายบริหารทั่วไป ได้ร่วมเดินทางไปศึกษาดูงานโครงการดังกล่าวด้วย ทราบดีว่าเอกสารประกอบล้างหนี้เงินยืมไม่ตรงกับความเป็นจริง เนื่องจากไม่ได้มีการศึกษาดูงานตามแผนงานโครงการ แต่นางสมรู้ได้ให้ความเห็นชอบการอนุมัติเบิกจ่ายเงินโครงการดังกล่าวเสนอผู้อำนวยการโรงพยาบาล เป็นเหตุให้เสียหายแก่โรงพยาบาล เป็นเงินจำนวน ๓๒๐,๐๐๐ บาท

พฤติการณ์ของนางสมจริง และนางสมรู้ เป็นการกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานรายงานเท็จต่อผู้บังคับบัญชาเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๘๓ (๑) และมาตรา ๘๔ และฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยทุจริต ตามมาตรา ๘๕ (๑) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑

หากินกับเด็ก

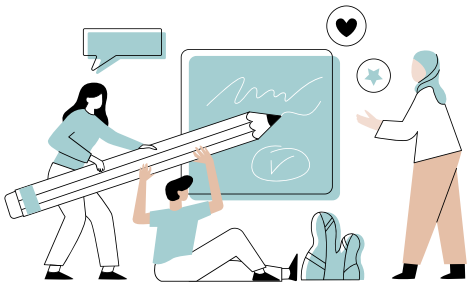
2

นางจะรวย ข้าราชการ ปฏิบัติหน้าที่กลุ่มการพยาบาล โรงพยาบาลแห่งหนึ่ง เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๕๙ มีพฤติกรรมชักชวนผู้เสียหายจำนวนหลายรายให้นำเงินมาร่วมลงทุนทำธุรกิจจำหน่ายนมผงสำหรับเด็กและเสนอผลตอบแทนสูง โดยอ้างว่าตนรู้จักตัวแทนขายนมผงเด็กและสามารถหามผงราคาถูกกว่าท้องตลาดมาจำหน่ายให้ได้ และทำธุรกิจนี้มานานหลายปีแล้ว ในช่วงแรกผู้เสียหายได้รับเงินลงทุนคืนพร้อมผลตอบแทนตามที่ตกลงกันไว้ นางจะรวยจึงชักชวนให้ร่วมลงทุนเพิ่มขึ้นโดยเสนอโปรโมชันลงทุนด้วยจำนวนเงินที่สูงและมีระยะเวลานานขึ้น

แต่ภายหลัง กลับไม่ได้จ่ายผลตอบแทนตามที่ตกลงกันไว้ ผู้เสียหายจึงได้ติดตามทวงถามและขอรับเงินลงทุนทั้งหมดคืน แต่ก็ไม่ได้รับผลตอบแทนและเงินลงทุนคืนแต่อย่างใด ซึ่งนางจะรวยยอมรับว่าไม่ได้ทำธุรกิจนมผงตามที่มีการกล่าวอ้าง แต่นำเงินที่ได้มาไปชำระหนี้ส่วนตัว ผู้เสียหายบางส่วนจึงได้ไปร้องทุกข์กล่าวโทษต่อพนักงานสอบสวนเพื่อให้ดำเนินคดีกับนางจะรวย และต่อมาพนักงานอัยการได้ยื่นฟ้องนางจะรวย เป็นจำเลยในคดีอาญาต่อศาล จำนวน ๒ คดี ซึ่งศาลได้สั่งจำหน่ายคดีไว้ชั่วคราวเพื่อให้โอกาสนางจะรวยผ่อนชำระหนี้คืนผู้ร้องหลายครั้ง แต่นางจะรวย ก็ไม่ได้ชำระหนี้ให้แก่ผู้เสียหายตามข้อตกลง ภายหลังการถูกดำเนินคดีดังกล่าว ในขณะที่ปฏิบัติงานที่โรงพยาบาล นางจะรวย ก็ยังคงมีพฤติกรรมชักชวนเพื่อนร่วมงาน บุคคลทั่วไป รวมทั้งญาติของผู้ป่วยให้ร่วมลงทุนทำธุรกิจจำหน่ายนมผงสำหรับเด็กและเสนอผลตอบแทนสูง ทำให้ยังมีผู้เสียหายอีกเป็นจำนวนมากที่หลงเชื่อคำชักชวนของนางจะรวย ซึ่งปรากฏเป็นข่าวตามสื่อมวลชน โดยมีการนำเสนอข่าวทำนองตัวแทนผู้เสียหายซึ่งเป็นกลุ่มหญิงแม่ลูกอ่อนพากันขึ้นโรงพักเพื่อไปร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวน เพื่อให้ดำเนินคดีตามกฎหมายกับนางจะรวย โดยมีความเสียหายรวมประมาณ ๒,๗๐๐,๐๐๐ บาท

พฤติการณ์ของนางจะรวย เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานอาศัยหรือยอมให้ผู้อื่นอาศัยตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนหาประโยชน์ให้แก่ตนเองหรือผู้อื่น ฐานกระทำการหรือยอมให้ผู้อื่นกระทำการหาผลประโยชน์อันอาจทำให้เสียความเที่ยงธรรม หรือเสื่อมเสียเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตน ตามมาตรา ๘๓ (๓) (๕) และมาตรา ๘๔ และฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๘๕ (๔) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑

แม่ไม่ต้องรับโทษวินัย... แต่ ก็อาจไม่ได้ เลื่อนตำแหน่ง

จุลสารฉบับนี้ขอนำเสนออุทธรณ์จากคดีปกครอง โดยมูลเหตุของคดีเกิดขึ้นในขณะที่ใช้บังคับพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๔ โดยกระทรวงต้นสังกัดของ ผอ. ภูพชาติ (นามสมมติ) ได้รับอนุมัติอัตราค่าจ้างเพิ่มเติมระดับ บส.๙ จากสำนักงาน ก.พ. จำนวน ๒๖ ตำแหน่ง โดยปลัดกระทรวงดังกล่าวได้ออกคำสั่งแต่งตั้งข้าราชการ (ระดับ ๘ บก.) ในสังกัด ให้ดำรงตำแหน่งระดับ ๙ บส. แต่ ผอ.ภูพชาติ ซึ่งเป็นหัวหน้าส่วนราชการระดับจังหวัดและมีอายุราชการเหลือเพียง ๙ เดือน ไม่ได้รับแต่งตั้งด้วย

จึงได้ร้องทุกข์ขอความเป็นธรรมไปยังปลัดกระทรวงและประธาน อ.ก.พ. กระทรวง และร้องทุกข์ต่อ ก.พ. อ้างว่าเมื่อเปรียบเทียบกับลำดับอาวุโสกับผู้ดำรงตำแหน่งระดับ ๘ บก. ของหน่วยงานเดียวกันจากทั่วประเทศ ตนเองมีอาวุโสอยู่ในลำดับต้น ๆ ที่มีคุณสมบัติสมบูรณ์ครบถ้วนและเหมาะสมที่จะได้รับการแต่งตั้งเป็นระดับ ๙ แต่นายกรัฐมนตรีได้มีคำสั่งยกคำร้องทุกข์

ข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีซึ่งดำรงตำแหน่งหัวหน้าส่วนราชการระดับจังหวัดได้ถูกข้าราชการและลูกจ้างซึ่งเป็นผู้ใต้บังคับบัญชาร้องเรียนกล่าวหาว่า ประพฤติตัวไม่เหมาะสมกับการเป็นข้าราชการระดับผู้บริหารใช้อำนาจข่มขู่ผู้ใต้บังคับบัญชา นำรณราชการไปใช้ประโยชน์ส่วนตัว โดยคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงกรณีการถูกร้องเรียนมีความเห็นว่าพฤติกรรมของผู้ฟ้องคดีถือว่าอาจถือเป็นความผิดวินัย แต่พยานหลักฐานยังไม่แน่ชัดเพียงพอที่จะลงโทษทางวินัยให้ชะลอการลงโทษทางวินัยไว้ก่อน และให้ใช้แนวทางบริหารดำเนินการกับผู้ฟ้องคดีในการพิจารณาความดีความชอบและการแต่งตั้งในตำแหน่งที่สูงขึ้นต่อไป และผู้ตรวจราชการกระทรวงบางรายมีความเห็นว่าผู้ฟ้องคดียังไม่มีคุณสมบัติที่จะได้รับการเสนอชื่อให้ที่ประชุมคณะกรรมการคัดเลือกเพื่อเลื่อนข้าราชการพลเรือนสามัญขึ้นแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งในระดับ ๙ พิจารณา

การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่เสนอชื่อผู้ฟ้องคดีเพื่อแต่งตั้งในตำแหน่งระดับ ๙ โดยนำมูลเหตุที่ผู้ถูกฟ้องคดีถูกร้องเรียน และความเห็นของคณะกรรมการสอบสวนฯ ที่เห็นว่าพฤติกรรมยังไม่แน่ชัดเพียงพอที่จะลงโทษทางวินัย แต่เมื่อคณะกรรมการสอบสวนฯ ได้ให้แนวทางการลงโทษในเชิงบริหารประกอบกับนำความเห็นของผู้ตรวจราชการกระทรวงมาพิจารณาประกอบการไม่เสนอชื่อผู้ฟ้องคดีขึ้นแต่งตั้งดังกล่าวถือได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ใช้ดุลพินิจในการดำเนินการดังกล่าวชอบแล้ว และไม่ถือว่าเป็นการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ ซึ่งอุทธรณ์เรื่องนี้สะท้อนให้เห็นว่าความรับผิดชอบของเจ้าหน้าที่ของรัฐต่อทรัพย์สินของทางราชการโดยเฉพาะรณราชการในกรณีที่น่าไปใช้ส่วนตัวนอกจากจะต้องรับผิดทางละเมิดชดเชยค่าเสียหายจากความสูญหายหรือเสียหายของรณยานัตถ์นั้นแล้ว ก็ยังต้องมีความรับผิดชอบที่มีผลต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ คือ การถูกลงโทษทางวินัยหรือลงโทษในเชิงบริหารสำหรับการพิจารณาความดีความชอบและการแต่งตั้งในตำแหน่งที่สูงขึ้น

ในกรณีที่ข้าราชการถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัย เมื่อคณะกรรมการสอบสวนได้พิจารณาทั้งข้อเท็จจริง และข้อกฎหมายครบทุกข้อกล่าวหาและทุกประเด็นแล้ว หากคณะกรรมการดังกล่าวเห็นว่าผลการสอบสวนยังไม่ได้ ความแน่ชัดพอที่จะลงโทษเพราะกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง แต่เห็นว่าผู้ถูกกล่าวหาหย่อนความสามารถในอันที่จะ ปฏิบัติหน้าที่ราชการ บกพร่องในหน้าที่ราชการ ประพฤติ ตนไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ราชการ

หรือมีมลทินหรือมัวหมองในกรณีที่ถูกลงโทษ ถ้าให้ผู้นั้นรับราชการต่อไปจะเป็นการเสียหายแก่ ราชการ คณะกรรมการสอบสวนก็สามารถทำความเห็นเสนอไว้ในรายงานการสอบสวนเพื่อเสนอผู้ บังคับบัญชา ซึ่งผู้บังคับบัญชาก็สามารถนำข้อเท็จจริงเหล่านั้นมาประกอบการพิจารณาความดีความ ชอบ การเลื่อนตำแหน่ง และการให้ประโยชน์อื่นแก่ข้าราชการผู้นั้นได้ ทั้งนี้ ตามมาตรา ๔๒ (๓) แห่ง พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบกับข้อ ๕๒ วรรคสาม ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖

ฝนตก จอรถใต้ ต้นไม้ในที่ห้ามจอด : กิ่งไม้หักทับ ... รับผิดอย่างไร ?

4

กรณีต้นไม้ล้มทับรถยนต์ของ ผู้เอาประกันภัยที่จอดรอไว้ใต้ต้นไม้ ในขณะที่ฝนตก และบริษัทผู้รับ ประกันภัยรถยนต์คันดังกล่าวได้รับ ช่วงสิทธิมาฟ้องคดีต่อศาลปกครอง เพื่อเรียกร้องค่าเสียหายจากหน่วย งานที่ดูแลพื้นที่เกิดเหตุ ใครต้อง เป็นผู้รับผิดชอบในความเสียหายที่ เกิดขึ้นและรับผิดชอบอย่างไร??

เรื่องมีอยู่ว่า ... บริษัทประกันภัย แห่งหนึ่ง (ผู้ฟ้องคดี) เป็นผู้รับประกัน ภัยรถยนต์ไว้จากนายเอ

ต่อมานายเอได้นำรถยนต์ไปจอดไว้ริมถนน ในท้องที่กรุงเทพมหานคร ปรากฏว่ากิ่งของต้นมะกั่ว ที่อยู่ริมถนนดังกล่าวได้หักลงมาทับรถยนต์ของนายเอ ได้รับความเสียหาย เมื่อผู้ฟ้องคดีในฐานะผู้รับประกัน ภัยได้จ่ายค่าซ่อมแซมรถยนต์ไปแล้ว จึงรับช่วงสิทธิ ของนายเอ นำคดีมาฟ้องเพื่อขอให้ศาลปกครองมีคำ พิพากษาให้กรุงเทพมหานคร (ผู้ถูกฟ้องคดี) รับผิดชอบใช้ ค่าเสียหายจากการที่ไม่ดูแลบำรุงรักษาต้นไม้ให้มั่นคง แข็งแรง

คดีนี้ กรุงเทพมหานครอ้างว่าได้ใช้ความ ระมัดระวังตามสมควร ไม่ได้ปล่อยปละละเลยในการ ดูแลรักษาต้นไม้ การที่กิ่งไม้หักเพราะเกิดฝนตกหนัก และลมพัดแรงมาก

ผิดปกติ ซึ่งเป็นเหตุสุดวิสัยที่ไม่สามารถป้องกันได้

ประเด็นของคดี คือ การที่กิ่งไม้ขนาดใหญ่ หักลงมาทับรถยนต์ของนายเอ ถือเป็นการกระทำ ละเมิดของเจ้าหน้าที่ อันเกิดจากการละเลยต่อหน้าที่ ตามที่กฎหมายกำหนดหรือไม่?

ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่า กรุงเทพมหานครมีหน้าที่ตามพระราชบัญญัติ ระเบียบบริหารราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๒๘ ในการดูแลบำรุงรักษาทางซึ่งรวมถึงต้นไม้ ที่อยู่ในเขตทางและที่สาธารณะให้อยู่ในสภาพแข็งแรงตลอดจนการตัดแต่งกิ่งไม้ที่ไม่แข็งแรงและอาจ หักหล่นลงมาเป็นอันตรายแก่ผู้ใช้ทางหรือที่ สาธารณะด้วย

เมื่อบริเวณที่เกิดเหตุอยู่ใกล้กับโรงเรียน ซึ่งจะมีเด็กนักเรียนและผู้ปกครองสัญจรผ่านบริเวณนี้เป็นจำนวนมาก เจ้าหน้าที่ยังคงต้องดูแลบำรุงรักษาต้นไม้ในบริเวณดังกล่าวเป็นพิเศษเพื่อป้องกันมิให้เกิดอันตรายขึ้น โดยเมื่อพิจารณาจากภาพถ่ายที่เกิดเหตุเห็นได้ว่า ต้นไม้บริเวณดังกล่าวไม่ได้รับการตัดแต่ง โดยกิ่งต้นมะกล่ำเป็นกิ่งไม้ขนาดใหญ่และมีสภาพพุ่มกลวง **แสดงให้เห็นว่ามีได้มีการดูแลบำรุงรักษาต้นไม้อย่างเพียงพอ ประกอบกับสภาพอากาศในวันเกิดเหตุมีฝนตกและความเร็วลมเพียงเล็กน้อย หากมีการดูแลบำรุงรักษาต้นไม้อย่างเพียงพอ กิ่งขนาดใหญ่ย่อมไม่หักหล่นลงมาที่รถยนต์ กรณีจึงไม่ใช่เหตุสุดวิสัยเนื่องจากภัยธรรมชาติดังที่กรุงเทพมหานครกล่าวอ้าง แต่เกิดจากเจ้าหน้าที่ผู้มีหน้าที่**

งดเว้นหรือละเลยต่อหน้าที่ในการดูแลบำรุงรักษาต้นไม้ในความรับผิดชอบให้มีความปลอดภัยแก่ผู้ใช้ทางจึงถือเป็นการกระทำละเมิดต่อนายเอผู้เอาประกันภัยและต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่นายเอ ตามมาตรา ๔๒๐ ประกอบมาตรา ๔๓๔ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ กรุงเทพมหานครในฐานะหน่วยงานของรัฐต้นสังกัดของเจ้าหน้าที่ จึงต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่นายเอ ตามมาตรา ๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ โดยผู้ฟ้องคดีเข้ารับช่วงสิทธิของนายเอ เรียกร้องค่าสินไหมทดแทนจากการกระทำละเมิดได้ตามมาตรา ๘๘๐ วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายเดียวกันส่วนกรุงเทพมหานครจะต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้ฟ้องคดีเพียงใดนั้น ศาลเห็นว่า นายเอได้นำรถยนต์ไปจอดตั้งแต่ก่อนฝนตกจนกระทั่งฝนตก และเกิดเหตุกิ่งของต้นไม้หักลงมาที่รถยนต์ซึ่งไม่เกินความคาดหมายที่จะเล็งเห็นได้ว่าการจอดรถยนต์ใต้ต้นไม้ในขณะที่ฝนตก กิ่งไม้อาจหักหล่นลงมาที่รถยนต์ได้ จึงไม่ควรจอดใต้ต้นไม้ต่อไป การกระทำของนายเอจึงเป็นการกระทำโดยปราศจากความระมัดระวัง ซึ่งบุคคลในภาวะเช่นนั้นจักต้องมีตามวิสัยและพฤติการณ์ ประกอบกับนายเอนำรถยนต์พิพาทไปจอดไว้ในเวลาและบริเวณที่ห้ามจอด อันเป็นการฝ่าฝืนเครื่องหมายจราจรประเภทป้ายบังคับ ซึ่งมีไว้เพื่อควบคุมให้ผู้ขับขี่ต้องปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด

ดังนั้น ความเสียหายที่เกิดขึ้นจึงเกิดจากความประมาทเลินเล่อและการฝ่าฝืนบทบังคับแห่งกฎหมายของนายเอมากกว่าความผิดของกรุงเทพมหานครที่ละเลยต่อหน้าที่เมื่อพิเคราะห์ถึงพฤติการณ์และความร้ายแรงแห่งละเมิดแล้ว เห็นควรให้กรุงเทพารับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ฟ้องคดีร้อยละ ๒๕ ของค่าเสียหายพร้อมดอกเบี้ยตามตามกฎหมาย (คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๑๑๒๐/๒๕๖๓)

อุทธรณ์ข้างต้น ... ถือเป็นแนวทางการปฏิบัติราชการให้แก่หน่วยงานของรัฐหรือท้องถิ่นที่มีหน้าที่ตามกฎหมายในการดูแลรักษาทางซึ่งรวมถึงการดูแลตัดแต่งต้นไม้มิให้เกิดอันตรายแก่ประชาชนด้วย นอกจากนี้ แม้ว่าหน่วยงานของรัฐต้องรับผิดจากการกระทำละเมิดอันเกิดจากการละเลยต่อหน้าที่ แต่หากผู้เสียหายได้มีส่วนประมาทหรือมีส่วนในการกระทำความผิดอยู่ด้วยแล้ว เช่น จอดรถใต้ต้นไม้ขณะฝนตกและจอดรถในที่ห้ามจอด ผู้เสียหายก็จะไม่ได้รับชดใช้เต็มจำนวนความเสียหาย โดยจะต้องรับภาระในความเสียหายอันเกิดจากความประมาทและการฝ่าฝืนกฎหมายของตนด้วยเช่นกัน

เกร็ดความรู้ เกี่ยวกับกฎหมาย

ความเห็นทางกฎหมาย ของคณะกรรมการกฤษฎีกา

เรื่อง การแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิด
กรณีไปรษณีย์ภัณฑ์สูญหาย

การสื่อสารแห่งประเทศไทย มีหนังสือ ที่ กสท. ๖๐๓ สต.(พส.)/๓๔๘๗ ลงวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๒ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ทารือปัญหาข้อกฎหมายและวิธีปฏิบัติเกี่ยวกับพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๕๙ และระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยหลักเกณฑ์การปฏิบัติเกี่ยวกับความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ กรณีผู้รับไปรษณีย์ภัณฑ์ร้องเรียนว่าไปรษณีย์ภัณฑ์ลงทะเบียนต่างประเทศซึ่งบรรจุฉบับตร จำนวน ๑,๐๐๐ ดอยซ์มาร์ก มาด้วยสูญหาย ขอให้การสื่อสารแห่งประเทศไทยชี้แจง

เมื่อการสื่อสารแห่งประเทศไทยได้ตรวจสอบจนทราบแน่ชัดว่าพนักงานการสื่อสารผู้ใดที่กระทำละเมิด และพนักงานของการสื่อสารแห่งประเทศไทยก็ได้ยินยอมชดใช้ค่าเสียหายตามจำนวนแล้ว การสื่อสารแห่งประเทศไทยจะต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิดหรือไม่

คณะกรรมการกฤษฎีกา เห็นว่า การแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิดตามข้อ ๘ วรรคหนึ่ง ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยหลักเกณฑ์การปฏิบัติเกี่ยวกับความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ทราบว่าการกระทำละเมิดเกิดขึ้นหรือไม่ มีเจ้าหน้าที่ที่ต้องรับผิดชอบชดใช้ค่าเสียหายอันเนื่องมาจากการกระทำโดยจงใจหรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงหรือไม่ เจ้าหน้าที่ที่ต้องรับผิดชอบชดใช้ค่าเสียหายจะต้องรับผิดชอบชดใช้เป็นจำนวนเท่าใด ในกรณีเจ้าหน้าที่กระทำละเมิดหลายคนเจ้าหน้าที่แต่ละคนมีส่วนความรับผิดเป็นอย่างไร และความเสียหายที่เกิดขึ้นหน่วยงานของรัฐมีส่วนบกพร่องด้วยหรือไม่ เพื่อที่จะได้นำส่วนแห่งความรับผิดของหน่วยงานของรัฐไปหักออกจากค่าเสียหายที่จะเรียกให้เจ้าหน้าที่ชดใช้ ดังนั้น หน่วยงานจึงต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิด เพื่อสอบสวนข้อเท็จจริงเกี่ยวกับเหตุละเมิดที่เจ้าหน้าที่ได้กระทำให้เกิดความกระจ่าง แต่ในกรณีที่หน่วยงานของรัฐทราบแน่ชัดว่า เจ้าหน้าที่ผู้กระทำละเมิดที่จะต้องรับผิดชอบชดใช้ค่าสินไหมทดแทนคือผู้ใดทราบจำนวนค่าเสียหายที่แน่นอน และเจ้าหน้าที่ผู้กระทำละเมิดยินยอมชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่หน่วยงานของรัฐแล้ว หน่วยงานของรัฐก็ไม่จำเป็นต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิดขึ้นอีก (เรื่องเสร็จที่ ๑๙๓/๒๕๕๓)

ผู้รวบรวม

นายปภาสิต คำจันทร์ ผู้อำนวยการกลุ่มเสริมสร้างวินัยและระบบคุณธรรม

นายไวยพจน์ แสนใจธรรม

นิติกรชำนาญการพิเศษ (ด้านวินัย)

นางสาวช่อฟ้า ปรีดี

นิติกรชำนาญการ

นางสาวนิติพร จันทร์ตื้อ

นิติกรปฏิบัติการ

นางสาวพรสุดา จันทร์หา

นิติกร

จัดทำโดย

กลุ่มเสริมสร้างวินัยและระบบคุณธรรม
สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข

